

Стария цар—птица лежал върху леглото си със шест стрели, забити в гърдите му.

— Братко мой — му казал царя, — страшно ме болят гърдите!

— Не да те цера съм дошел — казало момчето, — ами да те доубия.

Щом казало това, то замахнало с топора си и убило страшния цар. След това избило и всичките царски синове. Само един от тях — най-малкото царче—птица — се скрило.

— Ела тука — му извикало момчето, — аз ще те убия.

— Не! — се молило царчето—птица, — не ме убивай! Аз ще ти се отплатя, ако ме пощадиш, ще те отнеса на гърба си, където ти искаш.

— Да бжде по твоему! — отвърнало момчето:—Но ако някога се опиташ да ми отмъстиш за това, че убих родителите ти, тогава не очаквай милост!

Момчето се върнало при родителите си. Когато царчето — птица порасло, казало на избавителя си:

— Сега аз мога да те отнеса, дето искаш!

Рано на другия ден момчето седнало върху птицата — цар, и тръгнало на лов. То видяло елен, убило го, и го отнесло в къщи.

На следния ден те отлетели към пустото село да навещат бабата. Тя постоянно гледала на постилката от миша кожа и по нея познавала, че момчето е още живо. Те намерили бабата да седи край огнището в колибата и я взели със себе.

Времето незабелязано отлетявало. Момчето порасло и станало силен момък. Веднаж царя-птица му казал:

— Сега, господарю, е вече време да полетим към прекрасната невеста.

След като се приготвили, момъкът седнал върху птицата и полетели към небето. Скоро земята съвсем се скрила от погледите им.

Те дълго летели над облаците. Най-после застанали пред жбчати планини, които заобикаляли непозната страна.

Птицата прелетяла през планините, спуснала се надолу и се спрели пред хубава голяма сграда.

Птицата се превърнала на човек и заедно влезли в къщата. Там намерили стара жена с двете си дъщери.

Майката посрещнала радостно непознатите. Тя ги поканила да седнат и се разшетала да пригости гостба.

След закуската венчали младите, и от тая минута мъжът станал стопанин на хубавата къща. Като издебнала случая,